

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/28/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010032
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010032.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Ing. I. P., bytom X., T. XXX/X, proti odporcovi: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy a o návrhu žalobcu na obnovu konania právoplatného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. júna 2014, č. k. 2Sžnč/2/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .
Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26. júna 2014, sp. zn. 2Sžnč/2/2014 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi konať a vydať rozhodnutia v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/263/2010-163 zo dňa 12.7.2012.

Navrhovateľ v uvedenom konaní podal v zmysle § 228 ods.1, písm. a/ O.s.p. návrh na obnovu konania, doručený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 2.10.2014. Navrhoval, aby Najvyšší súd SR po prevedenom posúdení právneho stavu veci uznesením obnovu konania povolil a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy navrhoval vec znova prejednať a vydať uznesenie v znení: Ministerstvo financií SR je povinné konať a v lehote 30 dní odo dňa doručenia uznesenia súdu, vydať rozhodnutia na základe podnetu o obnove konania, ako aj rozhodnutia na základe podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania v súlade s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave rozsudkom č. 1S 263/2010-163 zo dňa 12.7.2012.

V dôvodoch návrhu navrhovateľ uviedol, že predkladá dôkazy:

- 1/ podanie ministrovi financií SR o obnove konania zo dňa 25.07.2010,
- 2/ list ministra financií SR č. MF/021072/2010-23 zo dňa 29.07.2010,
- 3/ podanie ministrovi financií SR odstránenie nedostatkov zo dňa 11.08.2010,
- 4/ podanie GR CR SR o obnove konania zo dňa 21.10.2010,
- 5/ podanie GR CR SR doplnenie návrhu zo dňa 08.11.2010, ktoré sú dôkazom nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a môžu mu privodiť

priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ v návrhu namietal, že senát najvyššieho súdu v danom prípade protiprávne konal, nakoľko sa odmietol zaoberať časťou predmetu podania, v celom rozhodnutí ani len nespomenul časť predmetu podania t.j. povinnosť danú rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave vydať rozhodnutia na základe podnetu na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, považujúc celé rozhodnutie za protiprávne. Vyslovil názor, že tvrdenie Najvyššieho súdu SR a celý jeho postup v tomto konaní je v rozpore s ustanovením § 244 O.s.p., nakoľko ignoruje nečinnosť správneho orgánu a povoľuje mu nevykonanie právoplatného rozhodnutia krajského súdu.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. júna 2014, sp. zn. 2Sžnč/2/2014 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o návrhu navrhovateľa proti nečinnosti žalovaného správneho orgánu podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250t až 250u) - ustanovujúcej konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal návrh navrhovateľa, ktorý navrhovateľ síce označil ako návrh na obnovu konania, avšak posudzujúc ho podľa obsahu (§ 246c ods.1 v spojení s § 41 ods.2 O.s.p.) navrhovateľ uvedeným návrhom namietal aj protiprávnosť konania a rozhodnutia najvyššieho súdu. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ uvedeným návrhom napáda právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu, dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O.s.p.).

Podľa § 228 ods. 1, 2, O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Zákonodarca právnu úpravu obnovy konania systematicky začlenil v druhej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej opravné prostriedky. Návrhom na obnovu konania možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 228 ods. 1,2, § 231 O.s.p.).

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa druhej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny (odvolanie) ako aj mimoriadny opravný prostriedok (obnova konania, dovolanie) a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť obnovy konania (i dovolania) ako mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nemá právomoc na obnovu konania a nie je ani dovolacím súdom, z ktorých dôvodov neprípustnosť obnovy konania (ako aj dovolania) je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

V danej súvislosti najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve, ktorá právna problematika sa vzťahuje aj na prípustnosť obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08). Vychádzajúc z uvedeného právneho záveru ústavného súdu je potrebné tento záver aplikovať aj v prípade obnovy konania, keďže v oboch zákonom predpokladaných opravných prostriedkoch ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákonodarca umožňuje napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu v zmysle právnej úpravy ustanovenej v štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, avšak aplikovateľnej v občianskoprávnom konaní všeobecného súdu.

Najvyšší súd súčasne dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania, mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.